ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Yıl 6, sayı 6 (66)

1 Haziran 1979

Topraklarımızda, denizlerimizde, göklerimizde emperyalizme, Amerika'ya, NATO'ya yer yok!

NATO batağı

Emperyalizmin, özellikle Amerika ve NATO'nun Ecevit hükümeti üzerinde baskıları biteviye artıyor. Bu hükümet emperyalistlere, gericilere ödün verdikçe, emekçi yığınların, ilerici örgütlerin üzerine gittikçe halk arasında etkisini daha da yitiriyor.

Bununla yanyana süregen bunalım bütün hızıyla derinleşiyor. Sınıf savaşımları sertleşiyor. Uygulanan sıkıyönetim ve faşist saldırılara karşı geniş halk yığınları arasından gelen tepkiler büyüyor. 1 Mayıs gösterileri, İzmir'de NATO karargâhının önünde, yüzbin ağızın birden: «NATO'ya Hayır!» haykırışları ulusal bağımsızlık için savaşın somut örneğidir. 1 Mayıs'ta ordunun halkın üzerine sürülmesi ulusal bağımsızlık, sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzen için, bunu sağlıyacak politik bir erk için savaşın yeni boyutlar almakta olduğunu gösteriyor.

Dünyada barış ve yumuşama süreci gidiyor. Sovyetler Birliği, uzun ve çetin görüşmelerden sonra, stratejik silâhları sınırlandırma savaşımını, Amerika'yla «SALT-2» Anlaşmasını imzalama aşamasına getirdi. Bu anlaşma, Türkiye'yi, halkımızı yakından ilgilendiriyor. Ama öte yandan yayılıcı emperyalist çevreler, silâh tekelleri, Pentagon asıl niyetlerinden vazgeçmiş değillerdir.

Amerikan Savaş Bakanı Brown, sonra Dışişleri Bakan Yardımcısı, daha bir sürü CIA yetkilileri Ankara'ya akın ettiler. Ve, «U-2» casusluk uçaklarının Türkiye göklerinde istedikleri gibi uçmalarını istediler. Ecevit hükümetinden, Arap halklarına, devletlerine karşı tutum almasını, İsrail-Mısır anlaşmasını tutmasını istediler. Hükümet bütün bu ulusal onuru kıran dayatmacalar karşısında ezilip büzülüyor. Körebe oynuyor. Yuları ele vermiş. Egemen çevreler, NATO'da kalmaya baştan söz vermiş. Bu hükümet de Brüksel'de NATO toplantılarında avuç açıyor, para istiyor, silâh istiyor.

NATO'nun, Amerika'nın bütün dayatmacalarını işbirlikçi tekelci burjuvazi: Sabancılar, Narinler hepsi tutuyor. Ellerindeki gazetelerle destekliyor. Hepsi, faşist tırmanışa «yeşil ışık» yakıyor.

Bu saldırılara halkımız, ancak ULUSAL DEMOKRATİK CEPHE kurmakla karşı koyabilir. Komünist Partisi bu yoldan yürüyor. Halkımızı bu savaşa çağırıyor. NATO'dan çıkılacaktır! Bu bataklık kurutulacaktır!

Bildiri

Türkiye işçi sınıfı, ulusal demokratik güçler, dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve savaşım günü 1 Mayıs'ı İzmir'de ve Mersin'de yığınsal, örgütlü, disiplinli olarak kutladılar. Gerici-faşist güçlerin saldırılarına karşı 1 Mayıs kazanımını korudular. En başta NATO'ya, Amerikan emperyalizmine, faşizm tehlikesine, emperyalist baskılara boyun eğen hükümetin sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikasına karşı savaşta eylem ve cephe birliğini güçlendirdiler.

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin, sıkıyönetimin, hükümetin yasaklamaları, demagojileri, demokrasi güçlerini birbirine düşürme girişimleri, Türkiye işçi sınıfını yıldıramadı, yolundan şaşırtamadı. Egemen güçlerin hazırladığı provokasyon tuzağı boşa çıkarıldı. İşçi sınıfına, emekçilere 1 Mayıs gösterilerini yaptırmama oyunu bozuldu.

TKP, 1 Mayıs'ta ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış ve sosyalizm bayrağını büyük bir özveriyle, bilinçle, yiğitlikle yükseklerde dalgalandıran DİSK, Türk-İş üyesi işçileri, köylüleri, tüm emekçileri ilerici, devrimci gençleri, kadınları selâmlıyor. 1 Mayıs gösterisini örgütleyen, yürüten komünistleri, sosyalistleri, CHP'lileri, Kürt demokratlarını, ülkenin dört bir yanından gelen, İzmir'de 1 Mayıs alanına çıkan yüz bin emekçiyi bu başarıdan ötürü kutluyor.

Hükümet 1 Mayıs'ta orduyu halkın üzerine sürdü. Sıkıyönetim bölgelerinde ve buna dayanarak tüm ülkede terörü yoğunlaştırdı. Milyonlarca İstanbulluyu evlerine hapsetti. Yığınsal tutuklamalarla spor alanlarını toplama kamplarına çevirdi. DİSK yöneticilerini, TİP, TSİP genel başkanlarını, binlerce ilericiyi gözaltına aldı. Demokratik örgütleri kapattı. Barışçıl bir gösteriye terörle yanıt veren CHP ağırlıklı hükümetin gericilikle uzlaşması daha da açığa çıktı. Demokratik özgürlüklere, işçi haklarına karşı saldırı, giderek tırmanan anti-komünist kampanyayla, Kürt halkına karşı şovenist baskılarla at başı yürüyor. Bu süreç, NATO'nun, Amerikan emperyalizminin, UPF'lerin ülkemiz üzerindeki baskılarıyla, dayatmalarıyla sıkı sıkıya bağlıdır.

TKP, 1 Mayıs'ta gözaltına alınan DİSK yöneticilerinin, TİP ve TSİP genel başkanlarının, öteki tüm yurtseverlerin serbest bırakılmasını, tüm kovuşturmaların durdurulmasını istiyor. Kürt köylerine yapılan baskılar durdurulmalıdır. Sıkıyönetim kaldırılmalıdır. MHP ve tüm faşist saldırı odakları kapatılmalıdır. Emperyalizmin, NATO'nun, UPF'lerin dayatmalarına boyun eğilmemelidir. TKP, bu amaçla, komünistleri, sosyalistleri, sosyal-demokratları, tüm CHP'lileri, Kürt demokratlarını ortak direnişlerde eylem birliğini güçlendirmeye çağırıyor.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

2 Mayıs 1979

Eğik düzlem

Hükümetin «eğik düzlem» politikası Türkiye'yi nereye götürüyor? 1 Mayıs öncesi ve sonrası önemli gelişmeler oldu. İzmir de 1 Mayıs gösterilerine katılmak için yola çıkan onbinlerce yurttaş ağır baskılarla karşılaştı. 1 Mayıs'ta 5 milyonluk İstanbul halkı evlerine hapsedildi. DİSK yöneticileri, sendikacılar, TİP Genel Başkanı ve arkadaşları yüzlerce yurtsever tutuklandı. İlerici gençlik, kadın ve meslek kuruluşlarının genel merkezleri, şubeleri kapatıldı. Sendikalar basıldı. Temel yayınları sorumlusu 1 Mayıs broşüründen ötürü tutuklandı. Faşist maddelere göre yapılan anti-demokratik yargılamalar birbirini izliyor.

Başka bir gelişme NATO'yla ilgiliydi. NATO'ya karşı çıktığı için tutuklanan yurtseverler sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanmaya başlandı. Egemen güçlerin yerleştirmek istedikleri anlayış, NATO'ya karşı çıkışları, «orduya hakaret» saymakdır. Böylesi bir taktikle, bir yandan orduyu halkımızın karşısına dikmeye, öte yandan da silâhlı kuvvetleri «resmen» NATO'nun bekçisi durumuna getirdiklerini açıklıyorlar.

Sıkıyönetim uzatıldı. Kapsamı genişletildi, ağırlaştırıldı. Ecevit, «ordunun komünizme, gericiliğe, ırkçılığa karşı hassas olduğu unutulmamalıdır» dedi. Bu çıkış, CHP üst yönetiminin «özgürlükçü demokrasi» savlarından, faşist tırmanmaya «insancıl sıkıyönetimle» yol açma durumuna gelmiş olmasının belgesidir. Demirel'in anti-komünizm çığırtkanlığına hız vermesi buna dayanıyor. Hükümet, hem NATO'culuk, sıkıyönetimcilik, «kemerleri sıkma» politikasına karşı hoşnutsuzluğu yatıştırmak için demagoji yapıyor, hem de iplerin büyük ölçüde militarist kliğin eline geçtiği gerçeğini açığa vuruyor... Sıkıyönetim 1 Mayıs günleri giriştiği manevralarla, dengenin militarist klikten yana daha da değiştiğini gösterdi. O gün İstanbul'da gerici darbe provası yapıldı.

Hükümetin bu politikasından yararla-

(Devamı 7. sayfada)

Köylü Kurultayı

Köy-Der'in girişimiyle düzenlenen Marmara Tütün Ekicileri 1. Kurultayı, tüm engellemelere ve zorluklara karşın başarıyla yapıldı. Bu kurultay bölgeseldi. Ama, önüne çıkarılan engelleri aşması, örgütlenmesi, katılımı, konuların tartışılması ve sonuçları bakımından çok daha büyük bir önem taşıyor.

AP ve CHP sağ kanat yönetim katları köylünün bu kurultayını engellemek için sindirme yöntemlerine, her çareye başvurdular. Ama İnegöl, Şehitler, Şıbalı, Kurşunlu köylüleri «Kurultayımızı yuvalarımızda, köylerimizde yapacağız» dediler. Ardarda yapılan üç toplantıyla kurultaylarını tamamladılar. Engellerin kırılıp aşılması ilk başarı oldu.

Katılım bakımından kurultay gerçekten köylü-işçi ve gençliğin birlik ve dayanışmasını çarpıcı bir biçimde yansıttı. Kurultayda köylü delegelerinin yanısıra, bölge gençleri, Marmara Köy-Der üyeleri ve Maden-İş'in bölge temsilcisi yer alıyordu. Metalurji işçileri temsilcisinin konuşması büyük ilgiyle izlendi. Konuşmada fabrika ve tarlada patronların, tekelci sermayenin sömürü mekanizması sergilendi. Fabrikadaki işçinin, tarladaki yoksul üreticinin ortak bir düşmanı olduğu, çıkış yolunun işçi-köylü bağlaşıklığından geçtiği vurgulandı. Maden-İş temsilcisinin konuşmasını Kurultay delegeleri «Yaşasın işçi-köylü bağlaşıklığı!» haykırışlarıyla onayladılar.

Kurultayın başka bir özelliği de baştan sona kadar kollektif, demokratik bir yöntemin uygulanmasıdır. Kurultay'da sorunlar tek tek ele alındı. Çözüm bulunduktan sonra bir başka soruna geçildi. Her konuda delegelerin söz alıp konuşması sağlandı. Böylelikle ortak çözüm yolu belirlendi. Tüm kararlar en geniş katılımla alındı. Kurultay köy emekçilerine kollektif çalışma ve savaşım biçimlerini gösterdi. Kendi güçlerine ve işçi sınıfının gücüne güvenmeyi öğretti.

Kurultay'da neler açığa çıktı? Üreticiler yalnızca ürünlerine 5–10 lira fazla zamla değil, bunun yanısıra sorunlarına köklü çözüm getirme yollarıyla uğraşıyorlar. Emperyalizme karşı, ulusal bağımsızlık için savaşıma, UPF'lerin, emperyalist tekellerin dayatmalarına karşı savaşıma büyük ilgi gösteriyorlar. Tekellere, büyük tarım kapitalistlerine, ağalara karşı savaşımda birliğin ve dayanışmanın, özellikle işçi-köylü bağlaşıklığının önemini rahatlıkla benimsiyorlar. Kurultay kararları da bu gerçekleri yansıtıyor. Komünistler, köy emekçileri arasındaki çalışmalarında bütün bu deneyleri gözönünde bulunduruyorlar.

Ulusal Demokratik Cephe, ulusun ezici çoğunluğunun savaş birliğidir.

Halkın tepkisi

Faşist Türkeş ne Doğu Karadeniz ne Ege gezisinde umduğunu bulamadı. Trabzon'a uğrayan Türkeş'i bir avuç kişi karşıladı. Burada halkın, ilerici güçlerin baskısı sonunda, faşistlerin açık hava toplantısı yapmasına izin verilmedi. Onlar da bir avuç silâhlı çapulcuyla kapalı bir salona sıkıştı. Ege gezisi boyunca faşistleri halkın tepkisi kovaladı. Salihli halkı ve ilerici gençliği gestapo ajanı Türkeş'e yol vermedi. Emekçi halkımız, yüzlerve yurtseverin katili Türkeş ve sürülerini hiçbir yerde görmek istemiyor. Yurt çapında gövde gösterisi yapmayı planlıyan faşistlerin karşısına hemen her yerde emekçiler, yurtseverler dikiliyor. Bunları Diyarbakır'lılar kentlerine sokmadı. Türkeş'i yığınsal protesto gösterileriyle Zonguldak'lılar kovaladı. İlerici, demokratik güçler, emekçi halkımız, eli kanlı faşistlerin kendi kentlerinde ulumalarına yol vermiyor.

İşte halkımızın bu tepkisi karşısında faşistler daha da kuduruyor. Türkeş'in gezileri boyunca terör daha da arttı. Trabzon'da faşist sürüler silâhlı zorbalığa başvurdular. İGD üyelerine saldırdılar. Halk, bu saldırı karşısında ilerici gençlerin yanında yer aldı, zorbaları kovaladı. Faşist terör, MHP'nin Denizli mitinginde, ardından Sarayköy'de de sürdü. Faşist Türkeş geçtiği her yerlerde kan izleri bırakıyor. Bu kan, halkın öfkesini, faşizme karşı somut eylemlere dönüştürüyor.

Bu faşist gezilerin başlıca sonuçlarından biri, planlanan gövde gösterisinin fiyaskoyla sonuçlanmasıdır. CIA'nın, MIT'in, tekelci burjuvazinin desteğinde, Demirel'in koruyuculuğunda yürüyen faşist Türkeş haydutları yalıtlanıyor. Kudurganlıklarının artması bundan geliyor. Bu geziler boyunca somutlanan, halkın faşizme karşı tepkisi olmuştur.

İkincisi; TKP MK'nin 28 Aralık Çağrı'sında yinelediği gibi, *«Halkın, ilerici kadroların can güvenliğini koruma sorunu tüm güncelliğiyle gündemde duruyor.»*

Faşistlerin her gün akıttıkları devrimci, yurtsever kanı «can güvenliğini koruma» sorununu eylembirliği ve yığınsal örgütlenmeyle çözümlemenin zorunluğunu ortaya koyuyor. Emperyalist merkezlerin, faşist odakların terörist eylemlerine karşı halkın tepkisini *«Can güvenliği komiteleri»*nde örgütlemek, onu serüvenci değil devrimci bir kanala akıtmak, gündemden inmeyen görevdir.

NATO yıkılacaktır, bu zincir kırılacaktır! Ulusal demokratik güçler omuzomuza!

Türk-İş

Türk-İş'in başına yeni bir belâ geldi. Tepesine yine gerici sarı sendikacılar oturdu. II. Genel Kurul sonuçları, Türk-İş tabanının istemini yansıtmıyor. Hükümetin «kemerleri sıkma» politikasını Türk-İş'e dayatan Tunç'lar, sağ sosyal demokrat sendikacılar bu sonuca yol açtılar. Birkaç sendikanın merkezlerini ellerinde tutan AP'li ve MHP yanlısı kapkaççı sarı sendikacıların Türk-İş Yürütme Kurulu'nu ele geçirme plânlarına yardımcı oldular.

Kongre öncesinde AP ve MHP güdümündeki gerici-faşist gazetelerle birlikte Pekin uşağı Perinçekçiler de tabanda dürüst sendikacıların birlik hareketini ve sarı sendikacılığa karşı yürüttükleri savaşı kırmak için azılı bir anti-komünist kampanya yürüttüler. Kaşerlenmiş sendika ağaları, sınıf uzlaşmacıları Maocuların yayın organında boy gösterdiler. Türk-İş'i burjuvazinin pençesinden kurtarmaya çalışanların üzerine çullandılar. Ama gerçekte, yenilen kendileri oldu. Türk-İş içindeki namuslu, yurtsever sendikacılar, Türk-İş'li işçiler bu kongrede, sarı sendikacılığın ancak sınıf ve yığın sendikacılığı bayrağı altında birlik kurmakla altedilebileceğini daha açık gördüler. Bu nedenle Türk-İş'de savaş şimdi yeni, daha üst bir aşamaya giriyor.

Türk-İş Yürütüm Kurulu'na çöreklenen işçi sınıfı düşmanları, daha kongrenin hemen arkasından partisiz, CHP'li, komünist, sosyalist tüm sınıf ve yığın sendikacılarına karşı saldırıya geçtiler. Atma plânlarını uygulamaya koyuldular. Bu, onların Türk-İş'i tümüyle AP ve MHP'nin avucuna teslim etmek amacında olduklarını bütün açıklığıyla gösteriyor.

AP ve MHP yanlısı sarı sendikacıların Türk-İş'in başına çöreklenmelerinde ve DİSK üst yönetimindeki sendika bürokratlarının CHP sağ kanat yönetiminin dürtüsüyle tekelci sermayeye güvence vermelerinin ve DİSK'i bölünme noktasına getirmelerinin büyük payı vardır.

Sınıf ve yığın sendikacılığını boğmak, işçi haklarını yutmak isteyenlere karşı Türk-İş'deki ve DİSK'deki tüm ilerici, yurtsever sendikacılar omuzomuza verecekler, adım adım işçi sınıfının kazanımlarını koruyacaklardır. Önümüzdeki toplu sözleşmelerde, grevlerde, direnişlerde işçilerin sınıf birliği ve dayanışma bayrağı daha da yükselecektir.

SALT-2

SALT-2 anlaşması Sovyetler Birliği ile ABD arasında imzalanma düzeyine geldi. Bu süreç ABD emperyalizminin, en gerici çevrelerin sürekli engellemeleri sonucu 6 yıl sürdü. Böylelikle stratejik silâhların sınırlandırılmasında yeni bir aşamaya varıldı. Böylesi bir gelişmede Sovyetler Birliği'nin kararlılığı, yapıcı tutumu, Leninci ardıcıl barış politikası çözümleyici bir rol oynadı.

Bunun yanısıra sosyalist ülkelerin, komünist ve işçi partilerinin, dünya barışsever güçlerinin gerginliği azaltma, silâhsızlanma yönünde somut savaşımı bu adımın atılmasına katkıda bulundu. SBKP Genel Sekreteri ve Yüksek Sovyet Prezidyumu Başkanı L. İ. Brejnev yoldaş seçim öncesi konuşmasında şöyle diyor: «SALT-1 Anlaşmasını, SALT-2 izliyor. Bu anlaşmanın yürürlüğe girmesiyle SALT-3 Anlaşmasının imzalanması çalışmalarına geçilecektir. Dünya halkları barış istiyor. Biz, barışı güçlendirme savaşında hiç bir çabayı esirgemedik, esirgemiyeceğiz.»

SALT-2 Anlaşmasının imzalanması tüm insanlığın, barışın, güvenliğin yararına önemli bir kazanımdır. Bu gelişmeyle, dünyayı korkunç bir yıkıma sürükliyecek nükleer savaş tehlikesi, emperyalizmin gerginliği artırmaya yönelik saldırgan politikası bir ölçüde gemlenmiş, geriletilmiş oluyor. Ama bu, emperyalizmin, NATO'nun barış düşmanı, silâhlanma politikasından vazgeçtiği anlamına gelmiyor. Tersine, emperyalizm tüm saldırganlık özelliklerini koruyor. Silâhlanmayı hızla arttırıyor. Nötron bombası, Pershing-II roketi üretimine geçiyor. Bunları Avrupa'ya, NATO ülkelerine yerleştirmek istiyor. Nitekim Amerika'da büyük silâh tekelleri en gerici çevreler, Çin'deki hegemonyacı yönetim anti-Sovyetizm silâhıyla bu anlaşmaya karşı çıkıyor.

Emperyalist çevreler SALT-2 Anlaşmasını bahane ederek Türkiye üzerindeki baskılarını da artırıyor. Türkiye'den yeni saldırı-casusluk üsleri koparmaya, havalarımızda U-2 casusluk uçakları uçurmaya çalışıyorlar. TKP bu baskılara, işbirlikçi tekelci burjuvazinin, TÜSİAD patronlarının provokasyonlarına karşı en başta savaşıyor.

Ülkemiz topraklarında soğuk harp döneminde «Sovyet tehlikesi» yalanıyla dayatılan 100'den fazla Amerikan ve NATO üssü var. Bunlar atom başlıklı roketlerle donatılmış. Bu roketlerin hareket düğmesi Pentagon'un, NATO generallerinin elinde. Silâhlanma yarışı bölgemizi «barut fıçısına» çeviriyor.

Ulusal güvenliğimiz için tehlike böylesine büyüktür. Barış için savaş da böylesine güncel ve zorunludur. SALT-2 Anlaşması, NATO'nun, emperyalizmin artan baskılarına karşı barış ve ulusal bağımsızlık savaşımıza yeni bir ivme katacaktır. TKP, bu savaşta tüm ulusal, demokratik güçlerin eylem birliğini sağlamak yolundan yürüyor.

Yeni sömürgeci baskılar

Devalüasyon, ekonomik bunalımı daha da arttırdı. Türkiye ekonomisi iflas durumunda. 1979 dış ödemeler açığı 5 milyar dolar öngörülüyor. Dış borçların toplamı ise 20 milyar dolara ulaşıyor. Hükümet, tekellerin sorumlusu oldukları ekonomik bunalımın yükünü emekçi yığınların sırtına yüklemek çabasında. Ecevit, yine emperyalizme el açıyor. 4 büyük emperyalist devlet Guadelup doruğunda, emperyalist tekellerin uluslararası örgütleri aracılığıyla Türkiye'ye «yardım» kararı verdiler. Pazarlarını, ekonomik, politik etki alanını genişletmek isteyen Federal Almanya, bu konuda ön plana çıktı. Emperyalistlerin koşulları: Ücret ve maaşların dondurulması. Endüstri ürünleri fiyatları üzerindeki her türlü denetimin kalkması. KİT'lere yapılan sübvansiyonların iyice kısılması. İşçi dövizlerine uygulanan yüksek döviz kurunun dış alıma da yaygınlaştırılması, devalüasyonun genişletilip derinleştirilmesidir. Onlar, uzun erimli olarak Türk parasının serbest piyasa kurallarına göre dalgalanmaya bırakılmasını, sürekli değer yitirmesini istiyorlar.

Ecevit hükümeti emperyalistlere ve işbirlikçilerine boyun eğiyor. Eğdikçe de onların daha çok kâr, daha çok baskı amaçlayan istemleriyle karşı karşıya kalıyor. NATO'nun askersel, UPF'nin ekonomik dayatmalarıyla eşgüdümlü olarak işbirlikçi, tekelci burjuvazi Ecevit'i daha da geriye itiyor. TÜSİAD'ın yayınlattığı ilânlarla, gazetelerle, verilen demeçlerde; sendikal hakların kısılması, halka karşı ekonomik önlemlerin ağırlaştırılması, daha çok dış kredi alınması, yabancı kapital ile daha içiçe geçilmesi, kapitalist ülkelerden teknoloji alımının arttırılması yineleniyor. Bütün bunlar emperyalizmin istemleridir. Emperyalistler, Türkiye'yi böylesine bir sömürü kıskacına almışlar.

Geçtiğimiz ay BM Ticaret ve Gelişme Konferansı (UNCTAD) 5. Toplantısı yapıldı. Toplantıda emperyalist ülkelerin, Türkiye'ye de uyguladıkları yeni sömürgeci yöntemlerle dünya pazarını ellerinde tutmaya, dış borçlarını artırmakla gelişmekte olan ülkelerin emperyalizme bağımlılıklarını sürdürmeye çalıştıkları somut olarak gözler önüne serildi. Buna karşılık, sosyalist ülkeler gelişmekte olan ülkelerde kâr amacı gütmeden büyük işletmeler kuruyor. Koşulsuz, düşük faizli, uzun erimli krediler sağlıyor. Bu yoldan da onların ulusal bağımsızlıklarına, uluslararasında eşitliğe, karşılıklı yarar ve içişlerine karışmamaya dayalı yeni ekonomik ilişkilerin güçlenmesine katkıda bulunuyorlar.

Baskıya karşın

Olaylar TKP'yi doğruluyor: Sıkıyönetimin uzatılıp genişletilmesi, işçi sınıfı, ilericiler, bu arada yurtsever gençler üzerindeki baskı ve saldırıların artmasına yol açtı. Saldırılar çok yönlü, her alandan geliyor; Bir yandan sağa aralıksız kayan hükümetin gizli-açık polisi, öte yandan Türkeş'çi ve Maocu faşistler, onlarla işbirliği yapan bireysel teröristler ilerici gençliğe çullanıyor. İdeolojik, politik, ekonomik, silâhlı-coplu saldırılar birbirini izliyor. Tüm ilerici gençlere yönelen bu terör, özellikle işçi sınıfının savaş yolunu seçen örgütler üzerinde yoğunlaşıyor.

Yalnız 1979'un ilk dört ayında İGD merkezi, 20 şubesi, 2 temsilciliği kapatıldı, birçokları basıldı. Üyeleri tutuklandı, vuruldu, dövüldü, işkenceden geçirildi. Ankara, İstanbul, Antakya, Trabzon, İzmir, v. b. yerlerde ilerici gençliğe faşistlerin yanısıra Perinçekçi ve öteki Maocu karşı-devrimciler, «Dev-Yol» izleyicisi goşist serüvenciler saldırdı. Burjuvazi anti-komünist propagandayı ilerici gençliğin örgütlerine karşı yoğunlaştırıyor.

Ama gericilik, Maoculuk, tüm bozguncu akımlar, ilerici, yurtsever gençliğin siperini aşamadı. Gençler, yoğunlaşan bu saldırılar karşısında yılmadan, eylemsizliğe kapılmadan serüvenciliğe düşmeden başarılı bir sınav daha verdiler. Örgütlenme çalışmaları başarıyla sürüyor. Sıkıyönetim döneminde yalnız İGD'nin 9 yeni şubesiyle 16 temsilciliği açıldı. Şube kongreleri ardarda yapılıyor. Gençlik örgütleri arasında anti-emperyalist, anti-faşist eylem birliği için çalışmalar sürüyor. İlerici, yurtsever gençlik özellikle NATO'ya karşı savaş kampanyasına, bu saldırı örgütünün 30. kuruluş yılında daha aktif katıldı. «NATO'ya hayır!», «Kölelik anlaşmalarına, atom üslerine hayır!» istemini, demokratik kuruluşlarla birlikte haykırdı. 1 Mayıs'ta bu belgilerle, burjuvazinin, bölücü ve bozguncuların her türlü baskı ve provokasyonlarına karşı, bilinçli, örgütlü bir savaşım verdi. Viyetnam halkıyla dayanışma bayrağını yükseltti. Sıkıyönetimin kaldırılması için özveriyle direniyor.

Tek sözle Türkiye gençliği, yurdumuzun emperyalizme bağımlılıktan kurtulması için, özgür bir Türkiye için, işçi sınıfının denenmiş savaş yolundan şaşmadan, yılmadan yürüyor. TKP, gençlerimizin bu savaşına ışık tutuyor, onu var-güçle destekliyor. TKP'nin sıralarına gençlerin akını var. Baskıya karşın, düşmana inat!

1 Mayıs tutukluları, tutuklu tüm yurtseverler serbest bırakılsın!

MİLİTARİZM

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen

Militarizm sosyal bir oluşum, bir olgudur. Toplumun antagonist, uzlaşmaz, karşıt sınıflara bölünmesiyle ortaya çıkmıştır. Üretim araçları üzerinde özel iyelik onu doğurmuştur.

Militarizm, yalnız ve yalnız sömürü toplumuna özgüdür. Bu toplumun gelişmesiyle militarizm de değişikliklere uğramıştır.

Eski Osmanlı ordu sistemi, derebey — militarist sisteme dayanıyordu. Türkiye'de kapitalizmin gelişmesi süreciyle, güdük, burjuva devrimleriyle militarizm biçim değiştirdi, kapitalist sömürü düzenine özgü askersel bir sisteme dönüştü. Ne 1908 burjuva devrimi, ne 1919—1922 Ulusal Kurtuluş Savaşı sonucu erki ele geçiren burjuvazi eski devlet mekanizmasını, militarist sistemi yıktı, kırıp parçaladı. Tersine, orduyu eski militarist kasnak, o sistem üzerine kurdu. Burjuvazi, Ulusal Kurtuluş Savaşının demokratik devrime dönüşmesine eski militarist sistemi dayatmak yoluyla karşı çıktı.

«Halk ordusu» ülküsü

Ulusal Kurtuluş Savaşı'na ana itici güçler: İşçişi, köylüsü, geniş halk yığınları, toplumun değişik katmanları katıldı. Kurtuluş Savaşı'na katılan, A. F. Cebesoy gibi kimi komutanlar, anılarında, halkın nasıl savaştığını özellikle vurguluyorlar. «Kadın, erkek, diyorlar, ellerinde kazma, balta, martin salgıncılara, düşmana karşı savaştı ... Ancak böyle ayakta kaldık.» Cebesoy, başka bir olayı belirtiyor: «1920 Nisan ayında, eğer halkın — ulusal güçlerin — özveri ve kahramanlığı olmasaydı, düşman değil Ankara'ya, Kayseri'ye ulaşırdı» diyor.

«Yeşil Ordu» örgütüne sekreterlik yapmış olan Hakkı Behiç şunları anlatıyor: «Doğrudan doğruya halkın içinden çıkan çeteler arasında, atlı akıncılar arasında, Çar yanlısı Denikin ve Kolçak ordularına karşı Bolşeviklerin yanında savaşmış olanlar vardı». Bunlar, Birinci Dünya Savaşı'nda tutsak düşmüş, Kızıl Oktobr Devrimi'nden sonra Anayurda dönmüş olan askerlerdi. Bunların arasında, halk çetelerinin içinde komünistler vardı.

Bu, halktan oluşan gerilla savaş birlikleri, Anadolu'da birbiri ardınca kopuveren gerici ayaklanmaları; Delibaşları, Anzavurları, Aynacıoğullarını, Çapanoğullarını ezdiler. Aydın, Gediz savaşlarında düşmanı bunlar tepeledi. O dönemdeki «nizamiye» kuvvetleri, ayaklanan, padişaha, salgıncılara dayanan gericilerin karşısında dağıldılardı. «Halk ordusu» ülküsü bu dönemde doğdu. Atatürk, o sırada, Meclisin kapalı bir oturumunda yaptığı konuşmasında bir gerçeği açığa vurmak zorunda kalıyor. «Halk ordusu hareketinin büyüdüğünü, kontrolun ellerinden çıkacak kadar genişlediğini» söylüyor. Bu hareketin «Meclis içinde de gruplar kurduğunu» belirtiyor.

Burjuvazi eski «nizamiye» — militarist ordu sisteminde ayak diredi. Atatürk, «Halk ordusu» görüşüyle uyuşmazlığın bir «çatışmaya varacağını» ve bunun «çok yakın olduğunu» Mecliste söyledi.

Eski ordu sistemini, militarizmi savunanların başında gelenlerden birisi İnönü'dür. Refet Bele, Rauf Orbay, Kuşçubaşı gurubudur. Halk çetelerini arkadan vurmak için hazırlanan özel plânı bu grup uyguladı. İnönü'nün, Bele'nin, Bayar'ın komutasındaki atlı, yaya, topçu birlikleri 27 Aralık 1920'de çetelere karşı arkadan saldırıya geçtiler. 13 Ocak 1921'de Rauf Orbay hükümeti Komünist Partisi'ne yüklendi. Komünistleri tutukladı. 28 Ocak'ı 29'a bağlıyan gece Mustafa Suphiler boğduruldu, Karadeniz'in derinliklerine gömüldü.

Burjuvazi, düzenli halk ordusu girişimine, ulusal kurtuluş savaşının demokratik bir devrime yükselmesine böyle kanla, kurşunla karşı çıktı.

Emperyalizm — Militarizm

Emperyalizm döneminde militarizm, tekellerin, bunların egemenliğinin yarattığı aşırı gerici ne varsa hepsini kendisinde toplar. Militarizm, tekelci burjuvazinin saldırganlık niteliğini en açık ortaya koyar. Lenin: «Çağdaş militarizm, kapitalizmin doğurduğu bir sonuçtur» der. Militarizmin sınıfsal niteliğini böylece ve kesin belirtir.

Burjuva ideologları, kapitalist toplumda militarizmin varlığını yadsımıyorlar. Ama onun sınıfsal niteliğini küllüyor, üzerinden atlıyorlar. Türkiye'de burjuva bilginleri, politikacıları, ideologları bunu «Türk toplumunun tinsel, törel, etnik nedenlerine», «Türk asker doğar» gibi şövenist ilkelere bağlıyorlar. Burjuvazi, onun propaganda araçları, radyoları, gazeteleri ordunun «sınıflar üstü» olduğunu gevelerler. Onun «kutsal» olduğu masalını yayarlar.

Militarizm, yurt içinde, yığınlar üzerinde, işçi sınıfına, ilerici güçlere ve örgütlere karşı burjuvazinin elinde, onun erkini korumak için bir baskı aracıdır. Dışarda, başkalarının topraklarını ele geçirmek için savaş aracıdır. Her iki biçimde de sömürgen sınıfların elinde askersel güçtür.

Militarizm, emperyalist aşamada doruğa ulaştı. NATO gibi saldırganlık örgütleri bunun en somut biçimidir. Başını Amerikan emperyalizmi çekiyor. Bu saldırganlık örgütleri, uluslararası alanda, her şeyden önce Sovyetler Birliği'ne, sosyalist ülkelere karşı kurulmuştur. Bu örgütler, ulusal kurtuluş hareketlerini ezmek, halklara yeni sömürgecilik sistemini dayatmak için kullanılıyor. Militarizm, kapitalist ülkelerde işçi sınıfı hareketini bastırmak, devrimci durumun oluşmasını önlemek için öne sürülüyor. Militarizmin bu niteliklerini Türkiyemizde bol bol görüyoruz.

Kalan ve değişen

Ülkemizde işbirlikçi burjuvazi, gerici egemen çevreler, bunların hükümetleri militarizmi — ordu sistemini geliştirme yolundan yürüdü. Bu süreci burjuvazi, emperyalist tekellere, onlara yurdun kapılarını açmakla, ulusal çıkarlara aykırı politikayla güçlendirdi. Ordu NATO'ya bağlandıktan sonra bazı eski geleneklerini yitirdi. Tepedeki militarist klik ulusal kurtuluş savaşı geleneklerini kenara attı. Eski kışla, kırbaç sistemini Amerikan kışla sistemiyle birleştirdi. Amerikan ordu düzeni eğitim yöntemleri, yönergeleri, üniformasıyla, hemen hemen herşeyiyle orduya gelip oturdu. Subay kadrosunun halk kökeninden gelmesi baltalandı. Askersel okullara alma ve eğitme sistemi değiştirildi. Burjuvazi, subay kesiminin kendi sınıfından olmasını başa aldı.

En önemli ayrışma, sivrilme, militarist klik arasında, tepede oldu. Bu gelişme, Türkiye'nin NATO'lara girmesiyle, memleket ekonomisinin, devlet bütçesinin askersel raylara oturtulması politikasıyla hızlandı. Bunların yalnız aylıkları artmadı, Özel villaların yanısıra başka «nimetler» de geldi.

Ordunun tepesinde belli bir kol yerli ve yabancı kumpanyalarla, bankalarla, tekellerle bağlandı. OYAK Holding bu yolda geniş olanaklar sağladı. Türün'ler, Tağmaç'lar, Elverdi'ler, Sunay'lar, bunlar gibileri bankaların, anonim ortaklıkların yönetim kurullarına, bol aylıkla üye oldular. Militarizm yerli ve yabancı tekellerle böyle bağlaştı.

Türkiye'de militarist klik, ordunun en tepesine çıkanlar, her zaman devletin, hükümetin politikasında aktif rol oynamışlardır. Cumhurbaşkanlığı bunların tapulu malı olmuştur. Militarist klik, devlet mekanizmasında üst bürokratik kesimle böylesine sarmaşıktır.

İçerde

Militarizm içerde, işbirlikçi tekelci burjuvazinin elinde işçi sınıfına, ilerici güçlere ve örgütlere karşı vurucu, ezici güç olarak, uygulanan sıkıyönetimlerle

(Devamı 6. sayfada)

Savaş alanı – 1 Mayıs

1 Mayıs ülkemizde bu yıl zor, karmaşık koşullarda geçti. Emperyalizmin ülkemiz üstünde baskılarını alabildiğine arttırdığı bir ortama rasladı. Bununla bağlı olarak faşist saldırıların üstelemesi, işçi sınıfının birliğine, sınıf sendikalarına karşı saldırıların yoğunlaşması daha da genişletilen sıkıyönetim bölgelerinde 1 Mayıs'ın yasaklanması savaşı sertleştirdi.

İç gericilikle uzlaşan, emperyalist baskılara boyun eğen hükümetin, işçi sınıfı ve demokratik güçlerin üstüne sıkıyönetimle, yeni baskı yasalarıyla gitmesi, faşizme geçit arayanlara güç verdi. Bunlar, anti-komünizm, anti-TKP'cilik kampanyasıyla bir provokasyon ortamı hazırlamışlardı. Egemen güçlerin amaçları: Emperyalizmin, tekellerin istemlerini daha rahat dayatma koşullarını hazırlamak, özellikle TKP'ye yönelik bir saldırıyla ulusal bağımsızlık ve ileri demokrasi hareketinin başını vurmak, NATO'ya, emperyalizme, gericiliğe karşı savaşım günü olan 1 Mayıs kazanımını geri almak, böylesi bir ortamda hükümeti devirmek, daha gerici bir seçeneğe kapı açmaktı. CHP üst yönetiminin 1 Mayıs'a karşı çıkması, üyelerine gösterilere katılmayı yasaklaması da gericiliğin bu planları yönünde bir adım oldu.

Sınıfsal politika

Buna karşılık işçi sınıfının politikası açık ve kesindi: 1 Mayıs'ı işçi sınıfının, halkımızın anti-emperyalist, anti-faşist savaşımının bir tepe noktası yapmak. Bunun için tüm baskı ve engellerin aşılması, provokasyon ve tuzakların kırılması gerekiyordu.

TKP, sınıf sendikaları, ilerici örgütler DİSK'in İstanbul'da örgütleyeceğini duyurduğu 1 Mayıs gösterilerine katılacaklarını belirttiler. Bu gösterinin başarısının nelere bağlı olduğunu da açıkladılar: Açıkça belirlenmiş anti-emperyalist, anti-faşist savaşım hedefleri. İlerici, demokratik örgütlerin en geniş eylem birliği. Sınıf sendikalarına karşı bölücü kararların kaldırılması. Gösteriye katılan yığınların güvenebilecekleri kollektif bir önderlik. Bunların gerçekleşmesiyle, işçi hareketinin bölünmüşlüğünü dayanak yapmak isteyen her türlü provokasyon boşa çıkarılacak, yüzbinlerin İstanbul'da yasak zincirini kırmasının yolu açılacaktı. Sosyalist partilerin ve DİSK'in üst yönetimi bu yapıcı tutuma olumlu yanıt vermedi. Hele kimi DİSK yöneticisinin «1 Mayıs'ta işçileri Taksim'de bekleyeceğiz» türünden açıklamalarıyla işçiler, örgütsüz, hazırlıksız sıkıyönetimin karşısına çıkarılma durumuna düşürülüyordu. Bu durumda yığınsal, örgütlü, güçlü bir 1 Mayıs gösterisinin İstanbul'da yapılma olanağı kalmamıştı.

Sınıf sendikaları, ilerici, demokratik güçler durumu kamuoyuna duyurdular. TKP de, 1 Mayıs'ta eylemsizliğe, yılgınlığa, serüvenciliğe yer olmadığını açıkladı. İşçi sınıfını, sendikaları, sosyalist partileri, tüm CHP'lileri, Kürt demokratlarını, komünistlerle omuz omuza 1 Mayıs bayrağını İzmir'de yükseltmeye çağırdı.

1 Mayıs günü

Gelişmeler, TKP'nin bu tutumunun doğruluğunu göstermiştir. Hazırladıkları provokasyonun boşa çıktığını gören egemen güçler, 1 Mayıs sonrası için düşündükleri saldırıyı erkene aldılar. Sıkıyönetim sokağa çıkma yasağı koydu. İstanbul'a 100 bin asker, tank birlikleri indirildi. «Toplama kamp komutonlığı» kuruldu. Yapılan hazırlık ve uygulama, sıkıyönetimin barışçı 1 Mayıs gösterisini kanla bastırma, yığınsal tutuklama niyetini göstermekle kalmadı. Bu askersel hareket açıkça gerici bir darbe provası niteliği taşıyordu.

1 Mayıs'ta İstanbul'da sokağa çıkan TİP yöneticileri, üyeleri tutuklandı. DİSK yöneticileri de 1 Mayıs öncesinden göz altına alındı, tutuklandılar. Ama 1 Mayıs'ta emekçilerin savaşımı engellenemedi. Sendikaların, örgütlerin basılmasına, binlerce kişinin ağır baskılarla karşılaşmasına, yollardan çevrilmesine karşın İzmir'de 100 bin işçi, köylü, genç, kadın 1 Mayıs'ta devrimci belgileri yükselttiler.

İzmir'de yürüyüş ve mitinge DİSK'e, Türk-İş'e bağlı sendikaların üyeleri büyük bir yığınsallıkla katıldılar. Örgütlü olarak gelen köylüler, öğretmenler, ilerici gençler ve kadınlar, Türk, Kürt tüm emekçiler devrimci bir coşkuyla savaş belgilerini haykırdılar: *«NATO'ya Hayır!», «Amerika defolsun!», «Faşizme geçit yok!», «Sıkıyönetim kaldırılsın!», «MHP, faşist odaklar kapatılsın!» «Ulusal baskıya son!».* Bunların yanısıra *«TKP'ye özgürlük!», «Ulusal Demokratik Cephede birleş!»* belgileri alanları çınlattı.

Her türlü engelleme, demokrasi güçlerini birbirine düşürme girişimlerine, baskı ve provokasyonlara karşın 1 Mayıs'ın böylesine örgütlü, yığınsal ve bilinçli bir gösteriyle kutlanması burjuvaziyi şaşkına döndürdü.

Çıkan dersler

1 Mayıs, işçi sınıfının, emekçi yığınların devrimci bilincindeki, politik olgunluğundaki yükselişi yansıttı, bunu daha da geliştirdi. 1 Mayıs, işçi sınıfının, emekçi yığınların NATO'ya, emperyalizme, faşist tehlikeye karşı güçlü bir çıkışı oldu. Hükümetin NATO'culuk, sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikasına kesin, sert bir yanıt verdi. İzmir'de, alanları dolduran emekçi yığınlar 1 Mayıs'a konan yasak ve saldırıları protesto ettiler.

1 Mayıs, yığınların durumunu yansıttı. Kimi goşist akımların beklediğinin tersine, yığınlar, teröre, baskılara kendiliğinden hareketlerle yanıt vermediler. Buna karşılık güvendikleri örgütlerin, en başta Komünist Partisi'nin gösterdiği yoldan disiplinle yürüdüler. İşçi sınıfı, savaş gücünü en geniş olarak ortaya koyabileceği bir alanda savaşmak taktiğini onayladı. Doğru bir politikayla zor koşullarda nasıl üstün geleceğini gördü.

Bu yılın 1 Mayıs'ı da en başta TKP'nin işçi sınıfı, emekçi yığınlar arasında daha geniş ve derin örgütlenmesinin bir ürünü oldu. İşçi sınıfının TKP'nin sesine kulak verdiğini gösterdi. Emekçiler, TKP'nin kendilerini pasifliğe düşürmediğini, sonuçsuz serüvenlere sürüklemediğini somut olarak gördüler. Komünist Partisi özverili savaşkanlığı, akıllı politikasıyla, işçi sınıfını utkuya götürecek yetenekte olduğunu daha da kanıtladı.

Bunun yanısıra İzmir de yapılan 1 Mayıs gösterisi, işçi sınıfının savaş geleneklerini, TKP'nin savaş belgilerinin yurt çapında yığınsal olarak yayılmasını hızlandırdı. Özellikle işçi-köylü bağlaşıklığının gelişme sürecinde önemli bir adım oldu.

Öte yandan egemen güçlerin hesaplarını işçi sınıfının, anti-emperyalist, demokratik hareketin bölünmüşlüğü üstüne kurduğu daha açık ortaya çıktı. Eylem birliğinin önemi, dirimselliği bir daha kanıtlandı. Emekçi yığınlar bugün şu gerçeği daha iyi anlıyor: TKP'nin önerdiği gibi geniş bir eylem birliği sağlanırsa, yığınların birliği kollektif bir önderlik altında gerçekleşirse, işçi sınıfı, ilerici güçler burjuvazinin her türlü yasak ve engellerini kırabilirler.

TKP'nin Sesi Sizin Sesinizdir!

TKP'nin Sesi Radyosunun yarım saat süren yayınlarını Pazartesi, Cumartesi günleri arasında 31,5 metre 9585 kiloherz üzerinden Türkiye saatiyle 7'de, 8'de, 9'da, 11'de, 13'de ve 19'da, 48,4 metre 6200 kiloherz üzerinden saat 21'de, 23'te ve 1'de dinleyebilirsiniz. 55 dakika süreli Pazar yayınlarını da saat 9'da, 10'da, 11'de, 15'te, 16'da, 17de 31,3 metre 9585 kiloherz üzerinden ve saat **21'de, 22'de ve 23'de 48,4 metre 6200 kiloherz üzerinden dinleyebilirsiniz.**

Lenin köşesi

Parti sıralarının arılığı

V. I. Lenin, Komünist Partisi'nin sıralarında ideolojik ve örgütsel birliğin, parti sıralarında arılığın, partinin varlığı ve canlı bir eylem gösterebilmesi için başlıca koşul olduğunu vurgular. Bunun partinin tüm gelişme aşamalarında ve özellikle sertleşen sınıf savaşımı dönemlerinde son derece zorunlu olduğunu belirtir. 1917'de Rusya'daki gelişmeleri ve Oktobr Devrimi deneyimini çözümliyerek şöyle diyor: *«Sıralarında reformistler, menşevikler bulundurmakla, proletarya devrimi yolunda başarıya ulaşılamaz, devrimin kazanımları savunulamaz. Bunun ilkesel bir sorun olduğu apaçık ortadadır.»* (Tüm yapıtlar, c. 41, s. 416.) Öte yandan *«savaşım sırasında, en gergin, en çetin günlerde parti sıralarında en küçük bir ikircimlilik her şeyi yok eder»*diyor. (C. 41, s. 417.)

Lenin, komünistlerin kiminle, hangi temel üzerinde ve ne için birlik kuracağını da şöyle belirtir: *«Birlik, büyük bir dava, yüce bir belgidir. Ama işçi sınıfının davasına, Marksistlerin Marksizme düşman olanlarla, onu değiştirenlerle birliği değil, Marksistlerin kendi aralarında birliği gereklidir.» (C. 25, s. 79.)*

Lenin, parti sıralarının birliği ve arılığını korumak için işçi sınıfı ile burjuvazi, sosyalizm ile kapitalizm arasındaki sınıf savaşımının biçimlerinden biri olan ideolojik savaşımın gerekliğini belirtir. Bunu, partinin en önemli ödevlerinden biri sayar: *«Proletarya partisi, burjuva ideolojisine karşı savaşım için ve belirli bir dünya görüşünü, yani Marksist dünya görüşünü savunmak ve yaşama geçirmek için kurulan özgür, gönüllü bir birliktir.»* (C. 19, s. 314.)

Partimizin deneyimi, dünya komünist hareketinin tarihi komünist partisinin sıralarını güçlendirmesi için sağ, «sol» oportünizme, revizyonizme karşı savaşımın zorunlu olduğunu gösteriyor. Marksizme-Leninizme bağlılık komünistlerin yeni yeni başarılarının temel güvencesidir. 1969 Dünya Komünist ve İşçi Partileri Danışma Toplantısı bunu şöyle belirtti: *«Komünistler düşmanlarıyla savaşırken Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerine uymayı, onları canlı bir gerçeğe dönüştürmeyi, Marksist-Leninist teoriyi sürekli olarak geliştirmeyi ve sınıf savaşının içinde bulunduğu somut durumlara uygulamayı, kendileri için görev bilirler.»* Türkiye komünistleri, TKP bu ilkeye bağlıdır, her zaman bağlı kalacaklardır.

Demokrasi ve Devrim

Dünya Komünist ve İşçi Partilerinin ortak forumu «Barış ve Sosyalizm» dergisinin girişimiyle, Macaristan'da bir toplantı yapıldı. «Demokrasi ve Devrim» konulu bu uluslararası konferansa 39 ülkeden kardeş parti temsilcileri, tanınmış komünist bilim adamları geldi. Günümüzde emperyalizm bir yandan demokratik hak ve özgürlükleri ayaklar altına olıyor, öte yandan «özgürlükçü demokrasi», «plüralizm» demagojileri ile dünya sosyalist sistemine, uluslararası komünist harekete saldırıyor. Bu yolda sosyal reformcu ve revizyonist akımları da kullanıyor. Bütün bu nedenlerle konferansta ele alınan konu dünya çapında önem taşıyor.

Konferansa katılanlar Büyük Oktobr Devrimi ve öteki sosyalist devrimlerin kapitalist dünyadaki demokrasi ve sosyalizm savaşımı için en büyük bir kazanım olduğunda birleşti. Sosyalizm savaşında, emekçilerin demokratik kazanımlarını savunmak ve geliştirmek için savaşımın önemi vurgulandı.

Tartışmalarda, demokrasi ölçütünün biçimsel ve soyut değil, somut ve sınıfsal olduğu sürekli yinelendi. Burjuva demokratik kurumlardan sosyalizme geçiş yolunda alabildiğince yararlanılması, ama devrimci savaşımı bununla sınırlandırmanın da yanlış olduğu belirtildi. Günümüzde dünya devrim güçlerinin, özellikle Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin gücünün artması, güçler dengesinin emperyalizme karşı değişmesi birçok ülkelerde iç savaşsız, sosyalist devrimi gerçekleştirebilmenin olasılığını yaratıyor. Ama emperyalizmin ve iç gericiliğin erkini gerçekten tehlikede gördüğü zaman en küçük demokratik hak ve özgürlüğü kanla, kurşunla boğma yolunu tuttuğunu tarihsel deneyim gösteriyor. Şili bunun bir somut örneğidir. Tartışmalarda bu nedenle devrimci güçlerin her zaman, her tür savaş biçimini uygulamaya, birinden ötekine geçmeye hazır olmaları gerektiği önemle vurgulandı.

Toplantıya katılan TKP temsilcisi Türkiye koşullarında demokrasi sorununun tümüyle reformlarla değil, ancak sosyalizme açılan ileri-demokratik devrimle çözümlenebileceğini söyledi. Bu devrimin sosyalist devrimle birlikte bir tek devrim sürecinin aşamalarını oluşturacağını açıkladı. İşçi sınıfına, emekçi yığınlara en geniş özgürlüğü sağlayan proletarya diktatörlüğünün, sosyalist demokrasinin, işçi sınıfına sosyalizme karşı koyma hakkını burjuvaziye tanıyan her tür «pluralizm»den kat kat ileri bir demokrasi olduğunu belirtti. Bu, tarihsel bir gerçektir. Bu gerçeği sosyalist ülkelerin tüm yaşamı açıkça dünya kamuoyunun gözleri önüne seriyor.

Militarizm

(4. sayfadan devam)

somut biçimde ortaya çıkıyor. Faşist tırmanışa destek oluyor. Kontr-gerillacılara, faşist örgütlere, Maoculara arka oluyor. 12 Mart süresinde olduğu gibi, bu defa da Birinci Ordu birlikleri, 66. tank tümeni İstanbul'u bastı 1 Mayıs'ta. 5 milyon yurttaşı evlerine tıkadı, sokağa çıkarmadı. Bu durumu protesto edenleri tutukladı, kışlalara, stadyumlara doldurdu. Öte yandan Demirel'in, MİT'in, Türkeş'in, CIA'nin eli altındaki faşist sürüleri sokaklarda cayır cayır adam öldürüyor.

Milli Güvenlik Kurulu bir «gölge hükümet». Sıkıyönetimleri o uzatıyor. Faşist saldırıları arkadan o dürtüklüyor. NATO komutanlığıyla bu kurul sıkısıkıya bağlıdır.

Dışarda

Türkiye NATO'ya bağlandıktan bu yana dünya barışı için, bölgemizde güvenliğin sağlanması için olumlu değil, olumsuz bir öge olmuştur. Militarizm, bunun başındakiler Türk askerlerini, Amerikan emperyalistleri hesabına, Kore'lerde kırdırdılar. Gene bu çevreler, NATO'ya bağlı kalan hükümetler, gene Amerikan planları uğruna Türk ordusunu Kıbrıs'ın, bağımsız bir devletin üstüne sürdüler. Bugün, Ankara'ya gelen, Çankaya'nın kapısına dikilen Amerikan Dışişleri bakan yardımcısı: «Casusluk uçaklarına hava alanı, göklerinizde uçma serbestliği verin» diye buyruklar salıyor. Militarist klik bunun karşısında «hazır ol» duruyor. Halkımızın ulusal onurunu, ulusal bağımsızlığımızın dış düşmanlarına böylesine çiğnetiyor.

Ordunun bir tepesi, bir de gövdesi var. Bu gövde, er, assubay, yurtsever subay ve komutanlar bu tutuma, bu gidişe karşıdır. Tâ ötedenberi, emperyalizme, militarizme, faşizme karşı savaşagelen TKP, ordudoki yurtseverleri destekliyor. Onların NATO'ya, Amerikan köleliğine, militarizme karşı tutumlarına arka oluyor. Onların bu yoldaki girişimleri halkımızın ulusal bağımsızlık ve ileri demokrasi için verdiği savaştan ayrılmaz.

NATO'dan çıkmak, İkili Anlaşmaları yırtmak, topraklarımızdaki Amerikan ve NATO üslerini kaldırmak ordudaki yurtseverlerin de başlıca hedefidir!

NATO yıkılacaktır, bu zincir kırılacaktır! Ulusal demokratik güçler omuzomuza!

MİLİTANLARDAN

Anti-faşist savaş

Son aylarda faşist MHP uzantılarının Federal Almanya'daki eylemlerinde göze çarpar bir canlılık görülüyor. Gizli-açık örgütlenen MHP'li faşistlerle savaşmak, bugün daha da güncel olmuştur. Faşizm hangi kılığa girerse girsin işçi ve emekçilerin sınıf düşmanı, can düşmanıdır. Bu nedenle onları etkisizleştirmek görevi en başta komünistlere düşer. İşçilerimiz özverili çalışmalarla örgütledikleri yığın eylemleriyle faşistlerin başı Türkeş'i Frankfurt'tan, F. Almanya'dan kovdular. Daha sonra bazı kentlerde faşistlerin düzenlemek istedikleri salon toplantılarını onlara yaptırmadılar. Yığınsal protesto eylemleri düzenlediler. Böylesi başarılı anti-faşist savaşım örneklerini daha da yaygınlaştırmak zorunludur. Bu nedenle yerli-yabancı bütün ilerici, demokrat güçlerin arasındaki işbirliğini güçlendirecek çalışmaları aralıksız sürdürmek gerek. F. Almanya'da faşizm ezildi. Ama gerici, intikamcı güçler, faşistler yeniden başkaldırıyor. Sosyal demokrat ağırlıklı hükümet ilerici güçlere karşı meslek yasaklarını dayarken, eski-yeni faşistlerin yeniden örgütlenmelerine gözyumuyor. Ama bütün bunlara karşın sendikalar, meslek örgütleri, demokratik kişiler, öteki uluslardan işçilerin ilerici kuruluşları faşizme karşıdır. Bu amaçla ortak eylemden yanadırlar. En başta, bu savaşı örgütleyen Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerine bağlı Alman Komünist Partisi'dir.

MHP'li faşistlere karşı kalıcı kazanımlara yönelen, yaratıcı eylem biçimleri bulunmalıdır. Özellikle yığınlar arasında ideolojik savaşımı yükseltmeliyiz. Bu konuda tarihte ve günümüzde faşizmin pratiği bize bir yığın örnek veriyor. Faşizmin hangi sınıfların amacına hizmet ettiğini, yığınları peşinden sürükleyebilmek için ne tür demagojilere baş vurduğunu somut olarak birer birer açıklamak gereklidir. Buna bağlı olarak iş yerlerinde, işçi yurtlarında, mahallelerde, faşistlerin elebaşlarını yığınlara göstermek, onların iç yüzlerini açıklayıp, yığınların tepkisini üzerlerinde yoğunlaştırmak zorunludur. Sonra, faşistlerin gövde gösteri hazırlıklarını halka duyurmak, bu konuda kamuoyunu uyarmak gereklidir. Yığınları harekete geçirmekle, yığınların gücüne dayanmakla, böylesi faşist gövde gösterilerini, bütün yasal yolları da deneyerek yaptırmamak, yeri geldiğinde devrimci yürekliliği göstermek, gözüpek olmak gündemde duran görevlerdir.

Faşizme geçit yok!

NATO'ya hayır!

Maoculuğa karşı savaş

Pekin Maocularının Zonguldak'taki uzantıları, ABD ve Pekin ajanları, kutsal görevlerini yerine getirmeye çalışıyorlar. Bu görevlerini yerine getirmek yolunda değişik provokasyon ve tuzaklar kuruyorlar. Faşistlerle birlikte Zonguldak ilerici gençliğine saldırıyorlar. Ama bütün çabaları boşuna. Zonguldak ilerici gençliği, demokrasi güçleri bu düzenleri bozuyor. «Maoculuğa karşı ardıcıl savaş» ilkesinden ödün vermek yok diyor.

Pekin Maocularının uzantıları, ilerici gençliğe düşmanlıklarını bir dizi faşist türü saldırı örnekleriyle sergilediler. Ama gelgör ki, Zonguldak ilerici gençliği boşa kürek sallamıyor. İlkelerinden ödün vermeden en kararlı bir biçimde savaşıyor. «Aydınlık»ın «Bilinmiyen Sol» isimli MIT-CIA patentli «ihbar» afişleri astıkları yerden indirildi. Perinçek beslemelerinin ellerine bu afişler verilip kovuldular. Bunlar, afişleme yapan ilerici gençlere sataşmaya yeltendiklerinde hak ettikleri dersi aldılar. Polise sığınıp, birlikte saldırıya geçtiler. Ama bu da sökmedi, sökmeyecek.

Bu saldırılar geri püskürtüldüğünde, bu kez de ne idüğü belirsiz karanlık kişileri piyasaya sürdüler. Perinçek gibi ajanların yayın organı, MIT raporlarından derlediği yazı dizisinde Zonguldak ilerici gençliğine çamur atmaya kalkıştı. Bu karanlık gazetede, karanlık bir kişi 1975 yıllarında İGD sıralarında çalıştığını, daha sonra başka görüşte olduğundan ayrılığını söylüyor. Öyle ki bu satılmış esrarkeş o yıllarda İGD genel merkezi ve İGD Zonguldak şubesi olmadığı halde bunu söyleyebiliyor. Pekin Maocularının uzantıları Zonguldak'tan silindikçe işte böylesi zavallıları kullanmak durumunda kalıyorlar.

Zonguldak'ta Pekin Maocularının uzantılarına, ilericilik düşmanlarına karşı savaş başından beri kararlı bir biçimde sürdürülüyor. İlerici gençlik hareketinin sıralarında Maoculuğa yer yok. Maocu ve faşistlerin saldırıları boşa çıkarılıyor. Bu saldırıların geri tepmesi doğaldır. *«Yolumuz işçi sınıfının savaş yoludur»* diyen ilerici gençlik hareketinin mayası sağlam atılmıştır. O gücünü yiğitlerin yiğidi işçi sınıfından alıyor. Faşistlere, gerici halk düşmanlarına, Maoculara geçit vermiyor.

Zonguldak'tan bir devrimci

Yurt izni

İznimi geçirmek için yurduma vardığımda bazı gerçekleri daha iyi gördüm. Bunları kısaca anlatayım. Önce şunu belirteyim. 1977 seçimlerinde umut olarak ortaya çıkan CHP giderek halkın gözünde yerini kaybediyor.

Yola devam ederken İzmit çıkışında büyük bir kalabalığın davul zurna eşliğinde ve «UDC'de birleş!» belgisi altında halay çektiklerini gördüm. Grev İzmit belediyesinde çalışan işçilerce yapılıyordu. İşçiler işten atılan tüm arkadaşlarının yeniden işe alınmasını istiyorlardı. Burada işçileri sınıf bilinciyle donanmış gördüm. Gerçek umut ışığı işçilerin «Ulusal Demokratik Cephe'de birleş!» belgisinde yanıyordu.

Ankara'da parça parça olmuş sol örgütlerle karşılaştım. Goşist akımlar her gün yeni yeni guruplar doğurmakta. İşçi sınıfı içine girme ve orada barınabilme olanağı bulamayanlar, işçi sınıfı savaşımına yapacakları bir katkıları olmayanlar tüm güçlerini duvarlara soyut belgiler yazmaya ayırmışlar.

Emekçiler Maocu faşistleri ise tümüyle sınıf düşmanları olarak görüyorlardı. Grev alanlarında yalnızca işçileri ve işçi sınıfının savaş yolundan yürüyen gençleri gördüm.

Gördüklerim, bize düşen görevleri de gösteriyor. Yurt dışındaki işçilerden yeni yeni güçler, Marksizm-Lenizm'le donatılmış kadrolar yetiştirmek. Gün geçirmeden oraya, Türkiye'ye, savaş alanlarına dönmek.

Münih'ten bir işçi

Eğik düzlem

(1. sayfadan devam)

nan emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazi çok yönlü saldırıya geçti. Pentagon, Sovyetler Birliği'ne karşı U-2 casusluk uçuşları için serbestlik istiyor. Emperyalist ülkelerin «taze para» için koşulları açıklandı. Onlar, ülkemizin NATO'ya daha sıkı bağlanmasını, Yakın Doğu'da Arap halklarına karşı ABD politikasını desteklemesini dayatıyor. TÜSİAD, büyük kapitalistler, UPF'lerin çizdiği doğrultuda isteklerini sayıp döktüler. Büyük burjuva basınında hükümeti daha da geri adımlara zorlamak için yoğun bir kampanya başladı.

Hükümetin tutumu karşısında TKP, yığınları daha aktif, örgütlü savaşa çağırıyor. Ulusal Demokratik Cephe'yi kurmak tarihsel bir zorunluk olarak gündemde duruyor.

PARTİ YAŞAMI

Politik sergileme

İşçi-köylü emekçi yığınlar arasında yürütülen politik ajitasyon, ideolojik savaşımın önemli bir bileşenidir. Burjuva partilerinin politikalarının birbiri ardından iflas ettiği, yığınların çıkış yolu aradığı bugünkü koşullarda bunun önemi daha da artmıştır. Genellikle hükümetten, bu arada CHP'den emekçilerin umutlarını kesme eğilimi başlamıştır. Bu süreç içinde emekçi yığınların kendi başlarına çıkış yolunu bulacaklarını ummak, kendiliğinden gelmeliğe boyun eğmektir. Bu süreci frenlemeye çalışmak da burjuvaziye yaranmak olur. Tersine, halk hareketinde olası hızlı kabarmalara hazırlıklı olmak, bu süreci bilinçli, örgütlü yığın çıkışlarıyla hızlandırmak günün sorunudur. Yığın hareketi önündeki başlıca ideolojik engelleri kırmak, önem kazanıyor. Bu da, yığınların kendi deneylerinden yürüyerek burjuva reformizminin ve oportünizmin pasifliğe iten etkileriyle savaşmayı öne çıkarıyor. Öte yandan egemen güçlerin yıldırma — şaşırtma girişimlerine fırsat veren her türlü goşist, serüvenci görüşlere karşı çıkmayı gündeme getiriyor. Bunun yanısıra, halkın direnişine TKP'nin rotasında yol göstermek için politik ajitasyona yeni bir hız kazandırmak gerek.

Yaşam, emperyalizme bağımlı bu çürüyen kapitalist düzeni halkın gözünde yerden yere çalmak için sayısız olanaklar veriyor. Önemli olan, bunları *sıcağı sıcağına* değerlendirebilmeyi başarmaktır. Düzenin halk düşmanı özünü halkımızın bilincinde açığa çıkaran politik gerçeklerin sergilenmesini örgütleyebilmektir. Doğru, etkin bir ajitasyonu, politik gerçeklerin, parti politikasının ışığında, günü gününe, çarpıcı ve canlı sergilenmesini ne kadar başarabilirsek, emekçi yığınlar eylem çağrılarımıza o kadar çok kulak vereceklerdir.

İşçi-köylü emekçi yığınların arasına, sınıf savaşlarının içine dalmak. TKP'nin programını, devrimci savaş çizgisini yığınlar arasında yaymak. Ülkemizi çıkmazdan ancak halk erkinin, ileri demokratik devrimin kurtarabileceğini göstermek. Politik gerçekleri gecikmeden, en yaygın biçimde açıklamak. Gerici-faşist güçlerin tüm saldırılarına yığınsal karşı çıkmak. Yığınları örgütlemek. Hükümetten yüz çeviren ve daha henüz onu destekleyen güçleri, yığınları Ulusal Demokratik Cephe'ye kazanmak. Baş düşmana, emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye karşı birleşebilecek en geniş güçlerin birliğini sağlamak.

TKP'nin öne koyduğu bu devrimci görevlerin çözümünde, politik gerçeklerin sergilenmesi, tutulacak önemli bir halkadır.

Parti örgütlerinden

TKP yerel örgütleri 1 Mayıs öncesinde halkımıza Çağrı'larla başvurdu. İşçileri, emekçileri, tüm demokrat, yurtsever güçleri 1 Mayıs bayrağını yükseklerde dalgalandırmaya çağırdı. TKP yerel örgütlerinin 1 Mayıs çağrısı yurdumuzun dört yanında geniş yankı uyandırdı. 1 Mayıs'ın önünü aydınlattı.

Zonguldak İl Komitesi'nin Çağrı'sında şöyle deniyor: «. . . Hükümet, Ecevit, burjuva reformistleri, kapitalizmi kurtarmak için bugün halka özveri çağrıları yapıyorlar. Türkiye Komünist Partisi, işçi sınıfını ve emekçi halkımızı iş, ekmek, özgürlük savaşında, emperyalizme, faşizme ve sömürü düzenine karşı savaşta özveriye çağırıyor. Partimiz, bunalımdan çıkış için tek devrimci yolu gösteriyor: Halkımızı işsizliğin, pahalılığın burgacından, emperyalizmin boyunduruğundan kurtaracak olan işçi sınıfının hegemonyasında halkın devrimci erkidir. Sosyalizme açılan ileri demokratik devrimdir.

Bunu başarmak için tüm ulusal, demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği zorunludur. 1 Mayıs 1979 bu savaşta yeni bir halka olacaktır.

TİP'li sosyalist partili, CHP'li DİSK'li, Türk-İş'li işçiler, Kürt emekçileri, köylü yığınları, ilerici, yurtsever halkımız 1 Mayıs'da elele meydanları doldurmalıdırlar.»

Bursa İl Komitesi, 1 Mayıs öncesinde halkımıza şöyle sesleniyor: «. . . Faşizm tehlikesi karşısında işçi sınıfının, tüm halkın birliğini savunmak, halkın yığınsal direnişini örgütlemek. Günün sorunu budur. Sekter tutumlara, küçük hesaplara, eylemsizliğe yer olamaz. Eylem birliğine karşı öne sürülen tüm gerekçeler bir yana bırakılmalıdır. Bütün güçler, 1 Mayıs'da faşizme geçit vermemek için omuzomuza seferber olmalıdır.

Partimiz, yiğit işçi sınıfımızı, halkımızı, 1 Mayıs gösterilerine yığınsal ve örgütlü katılmaya, ekonomik, politik, yaşamsal istemlerini haykırmaya, gücünü göstermeye çağırıyor.

Partimiz, yiğit işçi sınıfımızı, halkımızı emperyalizme, faşizme, tekellerin egemenliğine karşı savaş birliğini güçlendirmeye, 1 Mayıs'a devrimci, proleter yöntemlerle katılmaya, provokasyonlara karşı uyanıklığını arttırmaya çağırıyor.

1 Mayıs'lar kızıl halkalarla önümüzdeki devrime bağlanacaktır. Bugün 1 Mayıs alanlarına, yarın devrim meydanlarına, haydi ileri.

Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!»

Örgütlülük

TKP ülkemizden emperyalizmi kovmak, sosyalizme açılan ileri demokratik devrimi gerçekleştirmek savaşında işçi sınıfına, halkımıza öncülük ediyor. Bu tarihsel, çetin görevi başarmak herşeyden önce partimizin savaş gücüne bağlıdır. Bu güç örgütlülük düzeyimizdir. Çünkü yığınları savaşa hazırlayıp ayağa kaldıracak, onların emperyalizme, tekellerin sömürüsüne, baskıya, haksızlıklara karşı kendiliğinden kabaran hareketini yönlendirip devrim seline katacak olan Komünist Partisi'nin örgütlü gücüdür. TKP'nin önündeki baş görevlerden biri de budur: Örgütlenmek. Parti konferansında bu sorunun önemi şöyle dile geldi: «Hepsi örgüt sorununa geliyor. Örgüt olursa herşey yaparız.»

Örgüt savaşlar içinde kurulur. Yığınlar arasında sistemli çalışma sonucu yaratılır. Başta işçi sınıfı içine, yoksul ve küçük köylülük arasına, tüm emekçi yığınların içine dalmak, buralarda, en başta fabrikalarda, temel örgütler kurmak komünistlerin vazgeçilmez görevidir. Her komünist dalıcılığını ve yaratıcılığını son damlasına kadar bu kanala akıtmalıdır. Özellikle yakın çevresinden, en çok ilişkili olduğu alandan yürümelidir. Günlük yaşamın büyük bir bölümünü birlikte geçirdiği emekçilerle yakın, sıcak bağlar kurmalıdır. Onların yakıcı sorunlarıyla ilgilenmeli, çözümleri için birlikte kafa yormalıdır. Bu sorunlarla toplumsal sorunlar arasındaki bağı ortaya çıkarmalıdır. Bunların tümünün çözüm yollarını açmalı, net olarak gösterebilmelidir. Böylelikle çevresinin sevgi ve güvenini kazanır. Bir yandan bu tür yığın bağlarını güçlendirirken, öte yandan yığınlar arasında en tutarlı, en savaşkan ögelerle sistemli ilişkiler kurmalıdır. Bunlar deneylerden, savaşlardan geçirilmelidir. Marksizm-Leninizmin, Parti Programının ülküleri açıklanmalıdır. Temel örgütler, böylesi savaşımlar sonucu oluşturulur.

Parti, temel örgütlere dayanmakla savaşır, yığınlara öncülük eder. Temel örgütlerin yaygınlığı partinin nicel gücünü oluşturur. Buradaki kadroların Marksizmi-Leninizmi, TKP'nin politikasını özümseme oranı ve savaşkanlığı da nitel gücünü belirler. Nicel ve nitel yönden güçlü olan parti herşeyi yapar. Savaşta utkuyu sağlar.